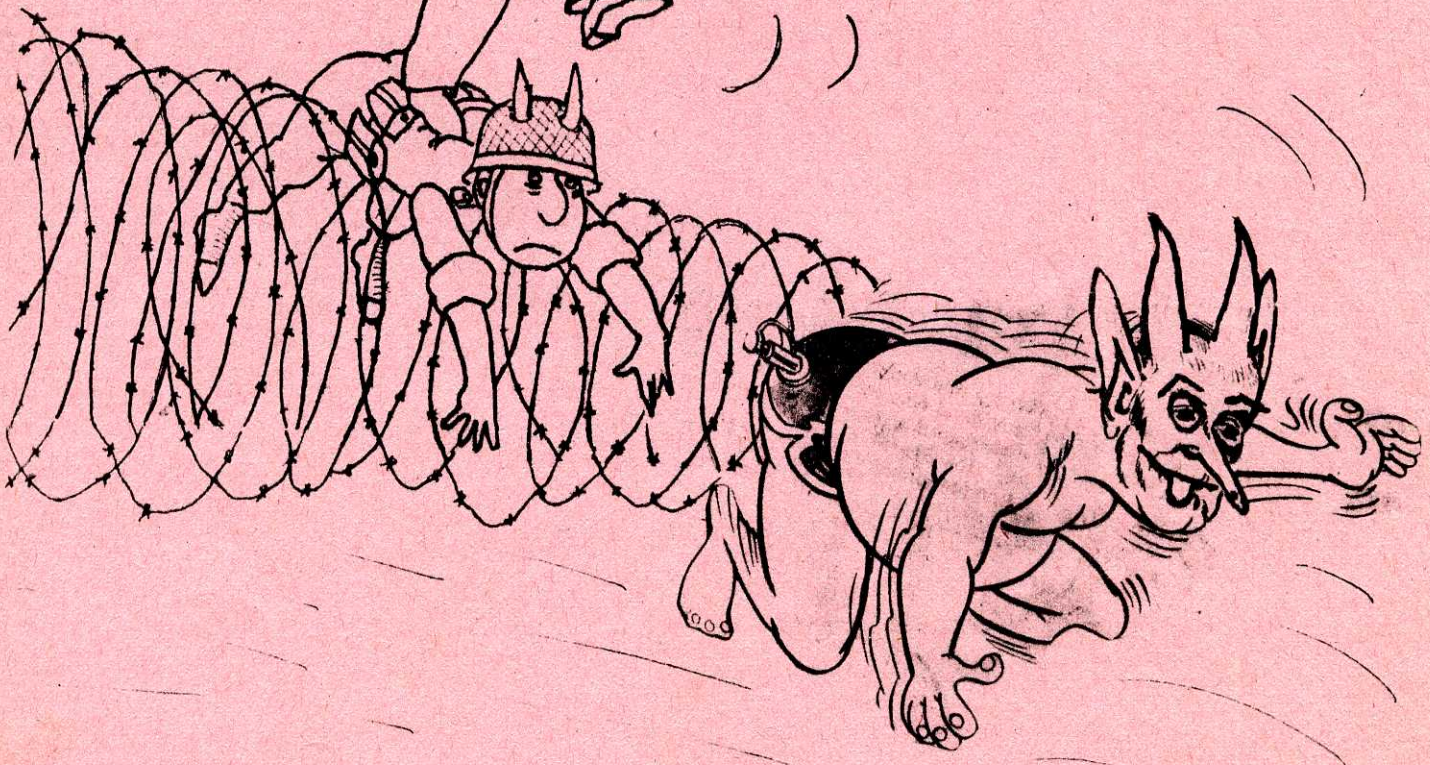

פניונו

הבישנות שלכם תהרוג אותנו

היא תחטל את העם היהודי

למה? כי משום מה יותר קל

לשחט

לכם להגיד אלו לאו ליו מאשר לזרוק חומר זה שאם לא יזם אדם יזנח בלשחט אנלי אוהב אותך! לא, סיפקתם מזונות טבאים לתקם תיקי יצחק את המזאזס וראינכם מתבלישים לומר ווד יו לילק סם קופי-יח-ית לתק תיקי, זנח בלשחט איך מי רום ולעומת זאת כוססלם צפרניים

כשעליכם לומר אולי את רוצה לשתות קפה.

בסך הכל אותו דבר - אבל הבישנות הזו תבשלתם, תבשלתם ויהי תהיה תהיה יש לה כנראה מחסום שפה, העברית (תחבבם מילא) יגא-ית זנח בלשחט

קשה מידי לאהבה. העברית טובה

לכל - למדע, ללימוד, לשנאה, לויכוח,

פעם תזכרו

אבל עברית קשה לאהבה וכשאיך אהבה

קשה להתקיים? "הישראלים משיח", "הישראלים" ומסרש לאיכזב לא יזנח אתקבל מיל שלא עושה אהבה עושה מלחמות וזמי שעושה מלחמות לא עושה ילדים. תבשלתם וזנח בלשחט הוא הורג אותנו. מי שעושה אהבה

עם זרים, מגדליל ילדים זרים וזנח בלשחט

וילדים זרים גדלים במקום זר

ואחר כך שומרים על בית זר

ורק אנחנו נשארים עם המוכרים

לנו, מועטים, ידידים ומתים

עם מעט אהבה תזנח בלשחט

והרבה מלחמות.

היה יזנח בלשחט חתום, יח ילי מילא

איתי

הישראלים יזנח בלשחט

הישראלים יזנח בלשחט

הישראלים יזנח בלשחט

הישראלים יזנח בלשחט

הישראלים יזנח בלשחט

פעם תזכרו

פלנקטון

הפלנקטון הוא סוג של אצב חד תאית הגדלה בים ומשמשת כמזונם של הלוייתנים. בראותך את סקרי דעת הקהל הצצים חדשות לבקרים, על כורחך, אתה נזכר בפלנקטון. דעת קהל חד-תאית, כפולה אין סופית של עצמה ומשמשת כמזון ללוייתנים הגדללצם.

חסרת דעה משל עצמה. וכל כוחה בזהותם של פרטיה ובאחידות הדברים שעליהם היא מתעצבנת, משתלבת ומגיעה איתם לאורגזמה. בקיצור מזון חד-תאי (מתאים לככרות ולקריאות בגין, בגין).

הפלות מלאכותיות בעזרת השם

למקרא דבריו של גבריאל שטרסמן ב"מעריב", חרשה צמרמורת את פטריות גבי. איך יכול אדם בעל תפיסת עולם כשלו, קרי דמוקרטיה הנשענת על כוחה הצבאי לשים רגל למאבקה של קבוצת "יש-גבול" בהפלות מלאכותיות המתרחשות בלבנון.

וכי מה נעלה ונשגב יותר מקומץ בחורים הנאבק בכל כוחותיו כדי למנוע עוגמת נפש מעם ישראל. מה רע בניסיונם לשכנע אימהות יהודיות לא להפיל את ילדיהן במקומות לא נוחים כמו הרץ השוף בחמדון, עלי, ג'בל-ברוך, צור, צידון. מה עוד שאליהו הנביא סגר מזמן את עסקי-ההחליאה שלו בלבנון ועל מי נשים יהבנו. ישר כוחכם "יש-גבול" המשיכו להאבק בהפלות מלאכותיות בכל אתר. נשים קץ להפלות בנינו, ילדינו, אחינו, אבותינו, ואמרו אמן. תאמינו לי רק שמחה הולצברג יפסיד מזה.

שנאה בחינם, קורטוב אנטישמיות והשדיים של פנינה רוזנבלום.

הקונגרס הציוני המתקיים עתה, מזמן לנו קטעי הנאה ובידור נדירים, שהיו מנת חלקנו בהיותנו צופים ומאזינים לנעשה בישיבות הממשלה והכנסת. החיזיון הנאה של הצירים האוחזים זה בזקנו של זה וחובטים בידם השניה, מעלים בזכרוננו קטעים מעברנו המפואר עבר שבו חרב בית קודשנו משום שנאת חנם.

.../...

וכידוע האספסוף בתקופת אנפליציה להוט אחרי דברים המפוזרים חיים, אז למה לא שנאה?
וכמו תמיד, כשיש יהודים הרבה ביחד במקום אחד, יעלה ויקום האחד שיעשה ממה שניתן בחינם, ביזניס. וימכור את מרכולתו-שנאתו כך שיקנו רק את שלו. בדוכן שלו תוכל לקנות: שנאת גויים, ושנאת עדות, את "כולם קמים עלינו לכלותינו". ודם הרבה, דם בנינו, על מזבח המולדת והשם יקום דמם. וגם הרבה כלי נשק, כמו סכינים בגב האומה, וכמובן שהכל בגדול מאד, בפתוס, מולדת, אומה. וברבים, בנינו חילינו, משום שבדוכן שלו אין מקום לאדם כיחיד, כקיים בפני עצמו. רק בהבים, רק בהמון. כמו שאמרה פנינה רוזנבלום: "קול המון, כקול שדי".

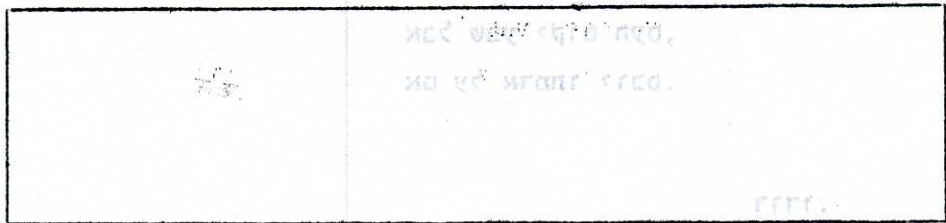
שירת הסירנות.

יותר מכל חורה לי קוצר זכרונם של הבריות. הכל מסביב הולך לעזעזל, או יותר נכון, מיום ליום אנחנו מתרחקים מחזונם של הרצל והנביאים ומתקרבים לחזון המצודות על כל גבעה של ז'בוטינסקי ומוסוליני.

והפריות הוגות והומות כיונים נרגשות בסמוך מאוד לאירוע ומיד נרגעות וחוזרות ללקט את גרגירי יומן ושבות ומקבלות הכל בשיוויון נפש עילאי. מפעם לפעם מתעוררים שוב, יוצאים לאיזשהו הפגנה, לרוקן את המיים במיכל רגש האשמה שחוזר ומתמלא מיד כמו מיכל המיים שבבית השימוש, עד לפעם הבאה.

בעצם מה עוד צריך לקרות, שעוד לא קרה. מה עוד צריך לאמר ולא נאמר. העם ברובו הולך שבי אחר תקולות, אחר דגל הלאומיות המונף ושירת המות הגאה

אין מי שיקשוב אח אודיסאוס אל התורן והוא שוחה אל הסירנות עד שיוטל אל החוף, גל עצמות לרגליהן.

שבע יקום העם עם עלי אדמתו יובס

בחנוכה קראתי בחדר האוכל שיר
 שכתבתי בעקבות אלתרמן
 ושהוקדש למכבים.
 לבקשתם של שומעים רבים שעמדו
 על הקשרים האקטואליים שבשיר
 (סתם בלוף, אף אחד לא הביין)
 אני מפרסם את השיר ב'כל-סוטה'!

השמש נטה אל ערב
 סוער ועומם כסופה!
 מתיתיהו לפת את חרבו
 ויווני למד מנוסה.
 אדמת מודיעין לעת ערב
 אדמה ורותה את החרב.
 והרי מודיעין צלצלו ושבו
 הד רעם קולו, אל הקרב.
 מי לאל ישים פניו
 לקומה הזקופה לרעב

לשנות יזע מדבר ודם
 עד חירות תושב לאדם.

לא במחיר גו כפוף נקננה
 לא נרכיף את הראש לאלים.

לא אדמת ניכר נשחרה
 חלומות של אמפרית זדים.

לא ישלוט אחר באדמתנו
 למען לא נשלוט באדמת אחרים.

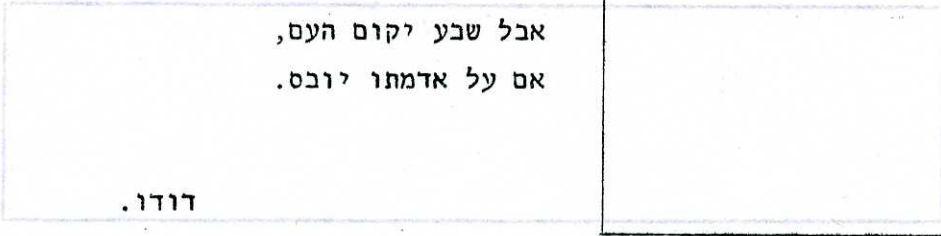
עלי אדמתנו נשעין את חרבנו
 עד נשוב לעפר דוממים.

ולעת יתם קרב אחרון וערבו
 דם יאסף דמנו החם

אל אדמת מודיעין, האם.
 לא מתל ניכר על אדמת זרים

לא פגרים לעיטים ברוכסי ההלים.
 דם את רגלינו יכס.

אבל שבע יקום העם,
 אם על אדמתו יובס.

דודו.

תגובה לרונו, אחי היקר, על החשובה שלך למר כרמי הנכבד מכפר גלעדי. לא קראתי המאמר על "איש השבוע" ואם "איש השבוע" גדול הוא באמת, אם לאו, אינני יודעת. בעצם אני רוצה להתייחס רק למשפט אחד במאמר שהקפיץ אותי והמריד אותי. והמשפט: "... בגלל שאדי הבירה לא מאפשרים לו להסתכל קדימה אל העתיד האפור שהורשתם לנו אלא רק מטרים טפורים קדימה בהווה...."

אולי, בעצם, הייתי צריכה קודם לבקש ממך שתפרט מהו אותו עתיד אפור, מה אפור בו? האם הוא אפור למדינה? לקבוצניקים? או לכל פרט באשר הוא? מה זה בעצם להוריש עתיד? הרי כל אחד יוצר לו את העתיד שלו, את דרך חילו. בכל אחד הכח לשנות ובהרבה יחד, כח רב כפליים. ובכלל אינני מסכימה עם הרגשת הכשלון שמרגישים הזקנים והרגשת החידלון שמרגישים הצעירים. שהרי בעצם, יש משפט ידוע, האומר: למד מטעויות!! טעיתי במשהו, אני מתקן, ואם לא אני שיתקנו בני.

אני לא יודעת אם אתה מקבל את הבירה בהסכמה מלאה באמת, או שהיה זה רק לשם הפתיחה. ובכלל זה לא מנה שמשנה, כי אני יודעת, שחן מאהוד, ישנם רבים אחרים שפותרים את הבעיה בשתי בירה ודברים אחרים מטמטמים.

יופיל!! אז הם חיים את ההווה בנעיצת מעדר? אז זה הכיף שלהם בחיים? את הצעקה הם אינם נוצרים בלבם, היא איננה קיימת בכלל, כי אם היא היתה קיימת, היינו שומעים אותה. ישנם דרכים רבות לשנות ולהשתנות ואני שוללת לחלוטין את הדרך ההזמטמות העצמית כדי לפתור בעיות. חלשי האופי הם אלה הנרדמים וריקנות היא מה שתמצא בלבם.

אינני רוצה להוסיף ולהוסיף, כי הרי אפשר לכתוב גליונות בנושא זה, אך יהיה זה אותו רעיון בשינוי הסגנון. לכן אני מסלימת ומכיון שזו הפעם הראשונה שכתבתי ל"כל סוטה" אני מוכרחה להוסיף שזה שגעון של עלון, שאני מתה עליו ועל העורך הראשי ושאל יש משהו פה, בכפר הנשיא שבני משק יפתח יכולים ללמוד ממנו, הרי זהו העלון הזה. למרות שאין כאן כמעט כאלה, בני משק.

ענת כהן
לשעבר ירון.

א י ד ע ש ת ה ל ל י ט ו ב ע ל ה נ ש מ ה

(נא לקרא לאט, לאט ובשקט)
אמצע השבוע, חשע בערב, כן, זה אני, באתי בפעם המי יודע אליך להרגיש את ידיך הרכות, המלטפות, עם הטבון
אני אשב לי ולא אזוז, שופך את הלב, חושף את עצמי והיא חושפת.
נוגעת מאחורי האוזן, עוברת למצח ולאוזן השניה, חלום.
אני אומר לכם - חלום.

ואז נדבר, אהבות, שנאות, תסכולים. הייתי אצלך לפני שנתיים, ארבע, שש, עשר שנים. כבר עשר שנים אני בא אליך.
גדלנו יחד את יודעת? כשהיחסים שלנו לא היו על מי מנוחות, גם אז, המשכנו להפגש כל כמה זמן, באופן די קבוע, בערב בחדר הזה אחחח . . . הידיים המלטפות מאחורי האזניים, במצח ושוב

לפעמים את עוצרת באמצע, מסתכלת לי בעיניים חודרות ושואלת:
"אם אני אוהב אותה?" כן, כן, אבל תמשיכי!
אל תפסיקי כל כמה דקות, פשוט תמשיכי עד שיגמר, בבקשה אני משתגע.

ובסוף, בסוף היא תמיד שואלת, איך חיה? אם אני מבסוט ממנה "כמובן" אני עונה "כמובן שאני מבסוט ממך הילרי, בשביל זה אני כבר מסתפר אצלך מגיל חמש עשרה, כי רק את, את עושה את זה הכי טוב

אורן קולינס

מחשבה והרהור / אבנר

להביט אחורה אל דרך ארוכה	כשניסיתי להתקרב
דרך לא דרך בין קוצים דוקרים	ציווני, התרחק
דרך שבה זרועים פרחים צבעוניים	אז התכנסתי בתוכי
דרך אשר בה יש מישהוא שבנוכה	בתוך עולם פרטי שלי
דרך של אנשים שמחים וצוהלים.	עולם של שירים יפים
ניסיתי בדרך לא נודעת	עולם של פרחים צבעוניים
בה הלכו איתי עוד אנשים	עולם של הורים וחברים טובים.
זרים ומוכרים.	

לצבא אצל סגן ה"א צביע

החלטתו של ה"א צביע היא: "אין צורך להחליט על חיסולו של סגן צביע".
החלטתו של ה"א צביע היא: "אין צורך להחליט על חיסולו של סגן צביע".
החלטתו של ה"א צביע היא: "אין צורך להחליט על חיסולו של סגן צביע".

דודו ידירי, מהגדרתך המטמית את האלוהים כממשות ללא תלות או כדברך:-

אלוהים מגדר - "A" ולא כ - "X=Y", הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה... הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה... הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה.

מאחר ואין המגדר יכול להגדיר עצמו (ולזה נכנס בהזדמנות אחרת) הרי שלפנינו פרדוקס: "ההגדרה של 'אלוהים' היא 'ההגדרה של 'אלוהים''".

אינני שולל את זכותך להאמין בפאראדוקס מעצם הוויתור ושתייה

לי בריא. דודו, עד 134.8 שנה אני רוצה להצביע כאן על האצבע שלך.

אני אשאר בתוך מסגרת הפאראדוקסים לצורך מאמר זה וכיוון שהאצבע היא כשם שאינך יכול לראות את עיניך בעזרת עיניך שלך, וכשם שאינך יכול לראות את אחורי ראשך.

כבר בתנ"ך נאמר שמה לא ראה את פני האלוהים. מאחר ואלוהים הוא "הכל" הרי שהוא כולל גם את משה ולא נותר מישהו "בחוץ" שיראה את השלמות זאת.

הגדרה היא אצבע המצביעה על האוביקט. אם אותו אוביקט כולל את הכל - הוא כולל גם את האצבע.

נסו להצביע על אצבע בעזרת אותה האצבע (כן רענן, אני יודע שאתה יכול).

את "אלוהים", "האמת", "ממשות", או תקראו לזה כפי שתרצו... ייתן להגדיר. הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה... הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה.

ה"תאואיסטים" אומרים ש:- "האמת הנתנת להגדרה איננה האמת". את האמת ניתן לראות, לשמוע, להסביר, להבין או לבטא בדרך כלשהיא.

את ה"אמת" ניתן רק "להיות". מכאן גם שמו של אלוהים בתנ"ך "הויה" מלשון "הויה" - "להיות". הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה... הרי שאתה מנסח משהו המכיל בתוכו את הנוסחה... הנוסחה מנסחת את עצמה.

ליינג טוען שברגע בו אתה עובר את מפתן השער אתה "תופס" את האמת
שבענין ורואה ש שער איננו ומעולם לא היה!
מכאן שלעולם לא תוכל לעבור בשער. את זאת יודעים ה"צדיקים" שכביכול
עברו בו. הם מספרים לנו זאת בדרכים שונות מאז שחר ההיסטוריה ואנו לא
רואים זאת. אנו חייבים לעבור חוויה זו על בשרנו - ובצדק!
אגב, גדולתו של התנ"ך הוא בכך שהוא הנו האצבע המראה כברור
רב יותר מכל אצבע אחרת את הכיוון.

התנ"ך הוא ה"גורו" הגדול ביותר בכל הזמנים !!!
על האדם לראות, לקום, וללכת:-

לראות... את הכיוון
לקום... לקבל את הכיוון
ללכת... הבצוע

אם כך דודו, מה שכתוב כאן הוא בס"ה האצבע הקטנה שלי המצביעה
על האצבע הקטנה שלך המצביעה.....

מי מצטרף למשחק?

בברכת סב סב סביבון

דוד א.

דוד, לתשומת ליבך -

מדוע אין בני האדם קשים כסלע וטוערים כאש בעת
ובעונה אחת? מדוע, כשמזדמן לך אדם קשה כסלע, הרי
הוא גם קר ודומם ובלתי מצר עם זולתו כסלע, ולהיפך
כשמזדמן לך אדם נלהב כאש, הרי אינו קשה וכל רוח מצויה מטה אותו ולכאן.
....מדוע כשדעתו של אדם 'מטורפת' עליו, הרי תמיד היא מיושבת? מדוע אין
אנשים מיושבים, בני דעת אשר יעשו לפעמים 'שגעונות' גדולים?
אני יודע כי סלעים עונים לכל צליל, משיבים בהד. אבל אנשים סלעים דוממים הם,
אטומים. כשהם קשים כסלעים ובלתי עשויים לכופ קומתם, כך הם גם חדים,
דוקרים וקרים, גם קופאים על עמדתם, לא רכים ובלתי משתתפים ברחשי זולתם
ותמיד ערירים.

(צבי ש.ץ.)

עולה על האוטובוס, מחפשת מקום לשבת, הנה שם, בקצה, שם ריק, אולי ישב לידי חתיך בטבריה.
טבריה - אופ, אין אף אחד חתיך בתור ומתישב לידי איזה חייל פרח עם כמה סמלים על הכתף והחבר שלו מכוער לאללה.
מנוע האוטובוס מטרטר, מרגישה כמו במטוס שכרגע הפעיל את מנועיו. אותו נוף עובר - בתים זנוחים של טבריה, לכלוך ואנשים פשוטים. פה ושם איזה פרוחה עם נוצצים בכל הגוף ואיפור כבד.
אני מוציאה חפיסת סיגריות ומציעה לחייל שמדבר עם חברו וכנ"ל - לא תודה - רק TIME.

מדליקה סיגרית - ממשיכה במחשבות, מה אני אעשה לבדי בתל אביב הגדולה, אף פעם לא יצאתי לבדי, אבל ממש לבדי. הוא מוציא סנדביץ' של פיתה, כל החריף והטחינה נוזלת, "את רעבה?" (בולעת את הרוק) "לא, לא תודה" אני אומרת למרות שהבטן שלי אומרת אחרת, אבל הנימוס חזק והבישנות יותר. גומר את הפיתה ומציע לי קוקה-קולה שהוציא מהתיק שלו יחד עם הסנדביץ' הנוסף. שוב "לא תודה"

עפולה - קונה לעצמי איזה מיץ או משהו כזה, חוזרת להתישב באוטובוס, בפינה האחרונה, בספסל האחרון, בחלון האחרון, כן זה שלי, החייל מתישב לידי עם איזה תשבץ - "תגידי לי - מותק - אל תתבישי אם את רואה משהו שאת יודעת...".
נותנת חיוך "קיבוץ בדרום שמתחלל ב-ת, את יודעת? את קיבוצניקית - לא?"
(לפי הנבלס) "לא, לא יודעת, לא למדתי גיאוגרפיה". (איזה תרוץ אידיוטי)
מה זה מנחוליה (או משהו כזה) לעזעזל.
מגיעים לבית ליד. טוב. אז להתראות חייל, עוזר לי עם התיק, להתראות.

מתחילה ללכת לכיוון התחנה, אפילו לא יודעת את שמו מהיכן הוא. בטח חייל עירוני, פרח שבחיים לא אראה אותו שוב. באוטובוס ישבנו ופתרנו תשבצים והרגשתי ממש על הכיפק וזו היתה רק התחלה לשבוע נהדר, כל יום ראש טוב, כל יום ילדים חדשים.
קבוצניקית קטנה - את לא יודעת כמה שאת מפסידה כשאת קוברת עצמן בקבוץ החמוד והאהוב שמגן עליך עם כריות קטיפה מכל הצדדים, פסיכולוגים, אוכל בלי שלם, לימודים, אותם אנשים שלא צריך ללמוד להכיר, מאמלה, יש לך עוד הרבה ללמד.
אלינוע.

א מ ת י ר ד ו א ל ין ז ו א ג ד ה

"כמשך כחצי שעה היו האנשים צועקים. אחדים היו שרים שרלים רוסיים. אחרים עולים על כסאות, כשהם משליכים כרוזים מן היציעים אל תוך האולם, מטיחים כסאות על הרצפה. היה רעש עצום כיציעים...."

הקונגרס הציוני השישי

אוגוסט - 1903.

הרצל לא היה הוגה דעות פוליטי. נתוחו בדבר השאלה היהודית בצעירותו,

לא היה מעמיק. הוא היה אחוז שאיפה לזהות בזכות בפרסום כסופר ומחזאי אך בתחומים אלו לא ניחן בכשרון בולט.

את שנותיו הראשונות כסטודנט הוא מעביר בלימודי משפטים ומקבל תואר דוקטור ולאחר מכן מתקבל לאגודת עורכי הדין בווינה. רב ידידיו הם יהודים משכילים מהשכבות המשכילות אך למרות זאת השאלה היהודית עדיין אינה מרכזית בחייו. ולמרות שהוא עד לתופעות התנועה האנטישמית בווינה. שאיפתו הגדולה בתקופה זו להתקבל כסופר ומחזאי גרמני. ידידיו רואים בו צעיר מוכשר אך גם אינם מתעלמים מחסרונותיו. אחד מידידיו מכנה אותו בתקופה זו "חסר סבלנות, חסן רחמים בשיפוטו את הבריות, שתלן ואנוכיל".

אחרי שזנח את המשפטים הוא פונה לכתיבה. גם כאן מעמידים אותו על מקומו. משבחים אותו כמחבר פליטונים אך בתאטרון הוא לא זוכה להצלחה יתרה. אומרים שמחזותיו קלי ערך ולא מצהיקים במיוחד. סגנונו שייך לתקופה שעברה.

הרצל לא מודע לכל זה כלל. הרצל האמין כי כשרונותיו אמיתיים הם בתחום זה וכי טועים האנשים בהערכתו ומקפחים את כשרונותיו.

באוקטובר 1891 והוא בן שלושים ואחד בלבד מתמנה הרצל לכתב בכיר

בעיתון פריזאי נודע. הוא עובר להתגורר-שם, פריס של אותה התקופה היא

מרכז העולם התרבותי והרוחני. שנים אלו מקנות לו הבנה בסיסית בפוליטיקה

והוא גם זוכה להכיר אנשים מרכזיים. תקופה זו מקנה לו בטחון עצמי

מחודש ובעיקר בגלל לגטימציה על כתבותיו. בפריס הוא ניצב שוב בפני

הבעיה היהודית.

.../...

השנים הם של ראשית פרשת דרלפוס וכן נחשול אדיר של אנטישמיות בכל רחבי אירופה. הרצל מתחיל משקיע מרצו "בבעיה" ורואה עצמו כמנהיג למען מטרה. צורת מחשבתו יוצאת דופן עד כדי קיצוניות. באחד המקרים מטופר על הצעה מוזרה שהרצל מפנה אל האפיפיור: "עזור לנו נגד האנטי-שמיות ואני אעמוד תמורת זאת. בראש תנועה גדולה בקרב היהודים להתנצרות מרצון". פעת הזאת האמין הרצל באמת ובתמים כי הוא מנהיג היהודים. הוא רואה עצמו כנעלה ופעם גם מכנה את עמו ביומנו: "אם מישהוא יראה להם כיצד לצאת ממסכנותם הם יתיחסו אלינו בבוז, הם בריות גיטו מפוררת".

את היאוש ומצבי הרוח הקודרים הוא משאיר בתוך יומנו וכלפי חוץ מפגין בטחון ואמונה. לידידיו הקרובים הוא אומר: "אינני טוב או חכם מכל אחד מכן, אך אני נשאר בלי מורא ועל כן המנהיגות שייכת לי". ידיד אחד שלו חושב שנשתבשה עליו דעתו מחמת העבודה ומציע לו מנוחה וטיפול רפואי. אחרים אשר דבריו נגעו לליבם בגלל הכנות והכח המוסרי מציעים לו לפרסם דבריו בצורת רומן. הרצל מקבל את האתגר.

בפברואר 1896 יוצא לאור ספרו "מדינת היהודים" אשר בו טמונים רעיונותיו, תמציתו אומר: "העולם זקוק למדינה יהודית ומשום כך היא תקום".

התגובות לא מאחרות לבוא. בעיקרן פושרות ומעליבות. אחת הטענות היתה שהיהודים הם עם שהמשותף להם רק אמונתם באלוהים וכי הציונות אינה עולה בקנה מידה אחד עם תורת היהדות. הכל ציפו שהרצל ינטוש את רעיונותיו ואז גם יוכלו לעוקצו כאחד המשתעשע ברעיונות ומושגים ואחר זורקם כאשר משתעמם.

בני דורו טעו, שכן, מי שהכיר מקרוב ידע שהרצל היה רציני. ברגע שנתפס לרעיון הוא היה כאיש "אחוז דיבוק". הוא הקריב בעבור זה את כל שהיה לו: נישואיו, כספו, בריאותו, בתקופה הזו מתחילה ההכרה בו. אמרו עליו: "אין זה עוד הרצל האינטליגנט מווינה, זהו צאצאיו של המלך דוד שקם מקברו...".

מכאן ועד הקונגרס הציוני הראשון היתה הדרך קצרה. הוא נפתח באוגוסט 1897. הכלבול היה רב. איש לא ידע בדיוק את שעומד לקרות. הרצל היה היחיד שידע. הוא רשם לפניו מספר שורות ביומן: "אני עומד בראש נערים קבצנים רודפי סנסאציה, אחדים מקנאים בל, אחרים לא מאמינים".

.../...

המשך "אם תרדו אין זו אגדה"

תפקיד הקונגרס כפלי שנתחו בנאומי הראשון היה: "להניח אבן הפינה לבית, העתיד לשמש מקלט לעם היהודי".

הקונגרס הציוני הראשון השיג בדיוק את מטרתו, הוא פתח מחדש את הוויכוח הפומבי על הציונות. האיש שהיה מייצגה יצא אל עיתונים יהודיים בכל רחבי העולם דווחו על הקונגרס ודנו במשמעותו. מכאן כבר נפתחה הדרך. קונגרסים דומים. קונגרסים אלו היו דומים לקונגרס הראשון שנערך בבאזל אך היו יותר מעשיים.

הקונגרס הציוני השישי - 1903

קונגרס זה דן בעיקר בבעית מיקומה של המדינה היהודית. היה צורך דחוף להגיר את אותם יהודים אנוסים למקום מסוים כדי למנוע התפזרות על פני העולם. היה צורך למצוא מקלט זמני לאותם מאות אלפי יהודים ואחת ההצעות שניתנה ע"י הבריטים היתה אוגנדה. הרצל ונורדאו תמכו בהצעה זו. ההצעה עוררה פולמוס חריף ובעיקר מצד יהודי רוסיה ובראשם ויצמן. הכל הבינו כי התנועה עומדת לפני החלטה חשובה ביותר בתולדותיה. הרוחות סערו וההתרגשות גברה "במשך כחצי שעה היו האנשים צועקים... היה רעש עצום ביציעים..."

הרצל כונה בוגד בפניו. זמן קצר מאוחר יותר ניסה סטודנט ציוני לרצוח את נורדאו.

הרצל יצא מדוכא עמוקות ותשוש לגמרי מקונגרס זה. הוא האמין שכבר לא יזכה לחיות עד הקונגרס הבא. מצב בריאותו הלך והתדרדר.

ביוני 1904 הוא נפטר בגיל ארבעים וארבע כלבד קובר איתו את האידאות.

כיום הוא מתה הציונות. היהודים רצחו אותה בדם קר. העליה לארץ לא נחשבה למצווה. משום מה חשבו הם, שיכול אדם להיות ציוני הגון ולבלות כל ימיו בגולה. מנהיגיה של התנועה הציונית לא סברו שציונותם מחיבת אותם להמיר מולדתם ואורחות חייהם.

כאלו היו יהודים מכובדים כמו סוקולוב, וולפסון, פינסקר, עמנואל, ללינבלום ועוד רבים אחרים שעל שמותיהם נקראים היום שדרות ורחובות מפוארים בארץ.

אלו היו יהודים שהעליה לארץ היתה בעניהם כהרפתקה או קוריוז אך לא יצו' המחייב אותם אישית. לכן גם מי שעלה לארץ לא ראה בזה מעשה מהפכני שאין בו דרך חזרה. הגוריון ירדו מהארץ בתקופת העליה השנייה (1904 - 1914) יותר מתשעים אחוז מהעולים.

לסיום, אני מביא כאן קטע קצר שבו מתאר ברל כצנלסון לפני שבעים ושלוש שנה את פגישתו הראשונה עם אנשי הארץ: 1901 - "אופי של שמחה לאיד, של הנאה מכשלון, של זלזול בארץ ישראל, של לגלוג, אינני יודע אם ראיתי בחיי דבר יותר מזעזע ומחריד מהדבר הזה. מיד נפלתי לא לגלות, לדבר נורא יותר, לעבודת".

הודעה לציבור הסוטים

נכון שנשבר לכם לקרא ב"כל סוטה" על המלחמה בלבנון?
נכון שזה נדוש לכתוב שירי מהאה על המלחמה הארורה הזו?
נכון שנשבר, ממש נשבר לשמוע את הדעות השמאלניות האלו?
נכון שתמיד אותם אנשים עם אותם הצעות? למה אתם לא יכולים להגיד איזו מילה טובה על הצבא שלנו, למה תמיד נגד? למה אתם לא יורדים מהנושא?

לא רבותי! לא נרד מהנושא ומאלו שנשבר להם מהמאמרים האנטי מלחמתיים בעיתון הזה. מה שקורה שם בצפון מרגיז אותנו. אכפת לנו שמתים שם אנשים צעירים (גם אם הם לא יהודים) וכאן, בעיתון הזה, אנחנו נבטא את זה. בין הבדיחות הגסות והירידות זה תמיד יופיע. תמיד.....חבל.

אורן ק.

הפעם הזאת מוכרח לכתוב לשירות אליכם, אם רונן יסכים, זה לפורסם, אם לא, ישאר בנינו.

הד הקרבות נדם, בכל האמהות השתתק ומראות הפצועים, ההרוגים, ההרץ נעלמו. גם ימי המילואים שהיו ושמחים לנו נשכחו ושוב אנו שוקעים בבליצה המרדלימה של החגים המונוטוניים, מחכים שוב הסרי אונים, אפטיים לפקודה. כשכאב צעקנו, בכינו, כשהכל בער רצנו כמו מטורפים אחוזי אמוק לחפש קפת מים קרים לכיבוי השרפה... ועכשיו איפה אנחנו... עכשיו. כל פעם שמישהו מזכיר את שרון - או... אומרים לו בחוסר סבלנות... עוד פעם אריק, או חס וחלילה תזכיר את המלחמה, בלי הא הידיעה, או... יפטירו לכיוונך... רק מלחמה יש לך בראש.

ואני שואל אם כן, מה השתנה, למה ולמי עזרו הצעקות והבכינות ההיסטרית של ימי שלי"ג הבוערזם. את המתים של שלג לא החייתם, את הפצועים לא הבראתם, לנכים לא תחזירו שום יד, מכסימום תתנו מכונית בצבע זית ליוסי של רונן, אבל מה יהיה עלינו - החיים, מה יהיה עלינו שבחיים שלנו שניצלו הפעם ממשיכים לשחק, מה יהיה עם החוליים החדשים שלומדים לשחות בלבנון ומידי פעם נהרג משהו, נפצע משהו וזה בסך הכל עוד חיל על המזבח המפורסם של מידד אלון, אבל לנו זה כבר לא אכפת כי עכשיו כבר לא בוער שום דבר, עכשיו אפשר לישון בשקט. למרות שכמה אלפי חברי תקועים ב-2 מטר שלג ו-100 ק"מ שנהא קבורים במחסן הציות הקדוש שמתחת למזבח של שרון ומדי יום מעלים קורבן כדי שה "אל" יתרצה וישקוט ולא יזעם.

לפני שישה חדשים כתבתי על "שבת שאחרי המלחמה", רונן לא פירסם את זה, זה היה כנראה לא אקטואלי.

כתבתי על ג'ו, ג'ו הוא בחור בן 36 שנפל בשלום הגליל, הוא נלחם בתל פחר בגיל 19 ובתעלת סואץ בגיל 22 אחר כך עלה עם הצנחנים לחרמון ביום הכיפורים.

ברדיו שרו אז... "אני מבטיח לך ילדה שלי קטנה שזאת תהיה המלחמה האחרונה..." ג'ו אהב לרקוד, לא היו לו שאלות הוא לא היה איש שאלות,

הוא שמע כמו כולנו את בגין אומר: NO MORE WAR, NO MORE... ורצה להאמין וכי למה שלא ירצה להאמין ואז בא שלי"ג וג'ו נפרד מהחברה שוב עם אותו חיוך מוכר מ-67 ומ-73 וחשב ללכת, לגמור ולחזור להאמין להם ש NO MORE, אבל ג'ו לא חזר.

.../...

הרבה אחרים חזרו, אבל ג'ו לא חזר, הפעם זה עלה בגורלו והפעם הוא מאכלס את החלקה הצבאית של שנת 82, אחד מהעומדים בתור.

ואני שואל - כמה?
כמה מלחמות יכול בן אדם לעבור עד שזה פוגע בו? אחת? ... שתלים? ... שלוש?
ועוד יש מספיק תאונות דרכים?
כמה ממשלות יכול אדם לנטות עד שיפסיקו הן לנסות אותו? כמה גבולות יכול הוא לשמור עד שישמרו הם אותו? כמה צבא יכול הוא לשרת עד שישרת הצבא אותו? כמה?
והוא בסך הכל בן אדם אחד שחי פעם אחת ויש לו רק פעם אחת האפשרות להשתמש בשרותי מדינתו, ממשלתו, צבאו, גבולותיו.

ג'ו... הוי ג'ו, כן חבר'ה. אתמול ג'ו מחר מישהו אחר, ואנחנו ממשיכים לשתוק, המלחמות משעממות, ההרוגים מענינים רק כשהם חמים והפצועים רק כשהם זבי דם, אבל אולי אפשר למנוע איזו מלחמה משעממת אחת מג'ו, אולי אפשר להזכיר להם שיושבים שם ומכוונים את חייהם המקולקלים, שלמרות שנגמרה מלחמה מספר x אנחנו לא רוצים ב- $x + 1$, אין לנו ענין בכבוד, אין לנו ענין באותות וסמלים ועשרות קילוגרמים או קלומטרים של בטחון דיפלומטי פוליטי מסמס.

מוכרחים להמשיך לדבר, מוכרחים לשמוע את פעמוני הכנסיות של רונן ולהריח את אבק ההריסות של דודו.
מוכרחים להבין שהמזבח של אלון ממשיך לדרוש את שלו ואם לא נסביר את זה לאל שיושב שם, נמשיך להעלות קורבנות.

שתיקה כהודיה אמרו חז"ל לנו ואנחנו שותקים ומודים שהטורף נלצח, אריק שרון חוגג בהונדורס: אין לנו ענין בעינינה הפנמיים של הונדורס" הוא אומר וזה נשמע מוזר, מאות חבר'ה מפוזרים באפריקה מאמנים. כושים בטוהר הנשק. בגין מבטיח 40 שנות שקט ואני זוכר את יהורם גאון ששר לילדה של ג'ו שהוא מבטיח... שזאת האחרונה, ליורם האמנתי יותר מלבגין.

שוב מגיע צו מילואים ושוב טופרים 90...100... וכבר אין למי לצעוק כי עכשיו שקט. עכשיו לא מתמוטטים בינינים, פצצות תאורה כבר נכבו, והטנקים בעמדות ואני רוצה לצעוק, אבל אי אפשר... אתם לא רוצים לשמוע.

.../...

...אתם לא רוצים לשמוע, אתם רוצים לנוח, אתם רוצים שקט, אתם רוצים להתכבד על מי שהורג אותכם ואתם לא מבינים שההריגה מבדחת אותו, אתם רוצים להתעניין שוב בחישובים מתמטיים של פילוסופיה הקים והאיננו ולא מבינים שפילוסופיה היא מילה, אולי מקצוע, אולי מענינת אבל פילוסופיה איאפשר להרוג, אין לה דם ולכם כן!
אז למה שלא תתענינו בעצמכם? במה שהולכים לעשות לכם? בעוד...? למה שלא תמשיכו לצעוק נגד הרוצחים אותכם, הלא השקט שלכם רק מעודד אותם שכל מעשה שלהם הוא נכון וזכר התחלתי במילואים להכין פקודות לכיוון מזרח - אני יודע שכתבתי לא מזמן שזו הזיה, אבל גם המלחמה הזאת היתה הזיה לפני שנתיים ועכשיו היא ממש.

קשה לי לצעוק, אני לא יודע איך, קשה לי לבד, קשה לי לצעוק, גם אני רוצה להאמין להשלות עצמי שבגין צודק ואריק בודק ושמיר מוחק, אבל יותר מזה אני רוצה שהם יעלמו מפה, שיפסיקו לווייך אלי ולירות בי, שיפסיקו ללטף ולצבוט, שיפסיקו לתכנת אותי ולהתיחס אלי כאל בובה.

אני לא פה - ככה! ואני לא חי בשביל - ככה ולא נלחם כשביל - ככה.

איתי

ס מ י נ ר ב נ י ם 1982 כ פ ר ה נ ש י א

היה גדול היה מעולה, שלושה ימים ישבנו ודשנו אידיאולוגיה, ערכים, השקפות עולם, והיכרות עצמית.

בשביל זה, בדיוק בשביל זה, אנחנו חיים כאן, בשביל זה אנחנו עובדים. בשביל השלושה ימים האלו, בשביל מה שנאמר שם, אנשים עולים, יורדים, שונאים, אוהבים. עצרנו הכל לשלושה ימים, ישבנו, תינו קפה ודברנו, אנחנו זכולים להרשות לעצמנו את הלוקסוס הזה, בלי כל זה אין טעם לכלום.

* ת ו ד ה ל מ א ר ג נ י ם ת ו ד ה ל מ ש ת ת פ י ם *

חיילי משמר הגבול ירו באוויר וצעיר משכם ניפגע בליבו

כלי-רכב ישראליים נרגמו מאבנים ומפגזים תקפו את כוחות הבטחון

הפליטים באלאטה בשכם, יריות באוויר לא הועילו בשכם הוגברו סירות ניתנת הוראה לירות הבטחון ומשם יורים קיבלה יתרון. היתרון ע

מאת יאיר עמיקם וגבי ברון, משכם נהרג אתמול, כאשר יאיר מפגזים, שרגמו

אריק בראיון בלעדי :

ההגנה הטובה ביותר **ההתקפה**

שחקן חידוק אמריקאי? בבקשה...

